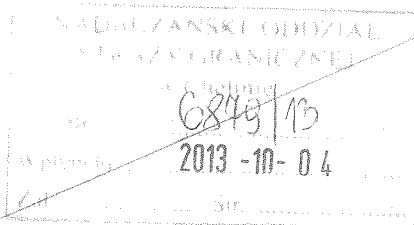

Chełm, dnia 02 października 2013 r.

Wydział Nadzoru i Kontroli
Nadbużański Oddział Straży Granicznej
w Chełmie

Egz. nr 2..

Pan [REDACTED]
Naczelnik
Wydziału Zabezpieczenia Działań
Nadbużańskiego Oddziału
Straży Granicznej w Chełmie

PROJEKT WYSTĄPIENIA POKONTROLNEGO

Kontrola przeprowadzona w dniach 15 maja 2013 r. – 12 lipca 2013 r., w Wydziale Zabezpieczenia Działań Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej w Chełmie, ul. Tubakowska 2, 22 -100 Chełm, nt.: „Przestrzeganie zasad dotyczących użycia/stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej”.

- I. Kontrolą objęto okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 marca 2013 r., w którym to okresie Naczelnikiem Wydziału Zabezpieczenia Działań był [REDACTED]

Bezpośrednim przełożonym wyżej wymienionego był Zastępca Komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej w Chełmie do spraw granicznych.

- II. Kontrolę przeprowadził zespół w składzie:

por. SG Monika PIEKARSKA – starszy specjalista Wydziału Nadzoru i Kontroli Nadbużańskiego Oddziału SG, na podstawie upoważnienia nr 21/13 z dnia 15.05.2013 r. - kierownik zespołu kontrolerów,

ppor. SG Mirosław BŁASZCZAK – starszy specjalista Wydziału Nadzoru i Kontroli Nadbużańskiego Oddziału SG, na podstawie upoważnienia nr 22/13 z dnia 15.05.2013 r.,

Edyta ĆWIK – specjalista Wydziału Nadzoru i Kontroli Nadbużańskiego Oddziału SG, na podstawie upoważnienia nr 23/13 z dnia 15.05.2013 r.

- III. Czynności kontrolne przeprowadzono: w dniach: 21, 22 i 27 maja 2013 r., w pomieszczeniach Wydziału Zabezpieczenia Działań, w dniach 23, 24 maja 2013 r., 27 - 31 maja 2013 r. oraz 5 czerwca 2013 r. w siedzibie podmiotu kontrolującego. Czynności kontrolne zakończono 05 czerwca 2013 r.

III. Czynności kontrolne przeprowadzono: w dniach: 21, 22 i 27 maja 2013 r., w pomieszczeniach Wydziału Zabezpieczenia Działañ, w dniach 23, 24 maja 2013 r., 27 - 31 maja 2013 r. oraz 5 czerwca 2013 r. w siedzibie podmiotu kontrolującego. Czynności kontrolne zakończono 05 czerwca 2013 r.

IV. Określenie przedmiotu kontroli i okresu objętego kontrolą.

Przestrzeganie zasad dotyczących użycia/stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez funkcjonariuszy SG w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 marca 2013 r. przez funkcjonariuszy Wydziału Zabezpieczenia Działañ.

W toku kontroli sprawdzeniu zostały poddane następujące obszary:

1) Czy użycie środków przymusu bezpośredniego zostało udokumentowane pisemnym raportem do przełożonego i w książce służby, bądź (CBD SG SWK)?

Miernik: ilość przypadków użycia środków przymusu bezpośredniego nieudokumentowanych pisemnym raportem do przełożonego i w książce służby, bądź (CBD SG SWK).

Negatywna ocena: stwierdzenie przynajmniej jednego przypadku nie udokumentowania pisemnym raportem do przełożonego i w książce służby, bądź (CBD SG SWK) użycia środków przymusu bezpośredniego.

2) Czy przełożony funkcjonariusza zbadał zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego?

Miernik: ilość przypadków nie zbadania przez przełożonego zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

Negatywna ocena: stwierdzenie przynajmniej jednego przypadku nie zbadania przez przełożonego zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

3) Czy użycie środków przymusu bezpośredniego było adekwatne do sytuacji określonych od § 4 do § 14 b rozporządzenia *w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej?*

Miernik: ilość przypadków użycia środków przymusu bezpośredniego w sposób inny niż określony w § 4 - § 14 b rozporządzenia *w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej.*

Negatywna ocena: stwierdzenie przynajmniej jednego przypadku użycia środków przymusu bezpośredniego w sposób inny niż określony w § 4 - § 14 b rozporządzenia *w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej.*

4) Czy w przypadku zastosowania środka przymusu bezpośredniego podejmowano działania o których mowa w § 15 rozporządzenia *w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej*

przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej.

Miernik: ilość przypadków nie podjęcia działań określonych w § 15 rozporządzenia w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej.

Negatywna ocena: stwierdzenie przynajmniej jednego przypadku nie podjęcia działań określonych w § 15 rozporządzenia w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej.

5) Czy udokumentowano oddanie strzału ostrzegawczego? Czy zapoznano z dokumentem przełożonego?

Miernik: brak udokumentowania oddania strzału ostrzegawczego i nie zapoznanie się przełożonego.

Negatywna ocena: nieudokumentowanie oddania strzału ostrzegawczego.

6) Czy oddanie strzału ostrzegawczego zostało poprzedzone wezwaniami określonymi w § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej?

Miernik: nieudokumentowanie informacji o wezwaniu osób do zachowania w sposób określony w § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej?

Negatywna ocena: brak informacji o której mowa w § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej w sporządzonej dokumentacji.

7) Czy informacja o użyciu środków przymusu bezpośredniego oraz oddaniu strzału ostrzegawczego została w formie meldunku przekazana służbie dyżurnej operacyjnej NOSG w rozumieniu Zarządzenia Komendanta Głównego SG nr 48 i Wytycznych Komendanta NOSG nr 8.

Miernik: nie przekazanie meldunku służbie dyżurnej operacyjnej NOSG o użyciu środków przymusu bezpośredniego oraz oddaniu strzału ostrzegawczego.

Negatywna ocena: stwierdzenie jednego przypadku nie przekazania w formie meldunku służbie dyżurnej operacyjnej NOSG informacji o użyciu środków przymusu bezpośredniego oraz oddaniu strzału ostrzegawczego.

Przyjęte kryteria oceny to: **legalność** – zgodność działania z przepisami, **rzetelność** w realizowaniu zadań – kierowanie się prawem i przewidzianym trybem postępowania oraz **celowość** - działań komórki.

V. Ocena skontrolowanej działalności, ze wskazaniem ustaleń, na których została oparta oraz zakres, przyczyny i skutki stwierdzonych nieprawidłowości oraz wskazanie osób za nie odpowiedzialnych.

W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o *Straży Granicznej* (tekst jednolity z dnia 11 maja 2011 r. Dz. U. Nr 116, poz. 675 ze zm.), w rozdziale 5 określono przypadki użycia środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej, w razie zagrożenia nienaruszalności granicy państwowej lub niepodporządkowania się wydanym na podstawie prawa poleceniom oraz bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia własnego lub innej osoby, funkcjonariusze mogą używać następujących środków przymusu bezpośredniego:

- 1) fizycznych i technicznych środków służących do obezwładniania bądź do konwojowania osób oraz do zatrzymywania pojazdów;
- 2) indywidualnych, chemicznych środków obezwładniających;
- 3) psów służbowych;
- 4) pałek służbowych;
- 5) pocisków niepenetracyjnych, miotanych z broni palnej;
- 6) paralizatorów elektrycznych.

Jeżeli środki przymusu bezpośredniego wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy o *Straży Granicznej* okazały się niewystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności danego zdarzenia nie jest możliwe, funkcjonariusz ma prawo użycia broni palnej wyłącznie w przypadkach określonych w art. 24 ustawy o Straży Granicznej. Warunki i sposób użycia środków przymusu bezpośredniego oraz postępowanie przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1998 r. w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej (Dz. U. Nr 27, poz. 153 z późn. zm.)¹.

Zgodnie z § 16 rozporządzenia fakt zastosowania **środka przymusu bezpośredniego** funkcjonariusz dokumentuje w książce służby oraz sporządza pisemny raport do przełożonego.

Przedmiotowy raport zawiera:

- 1) stopień służbowy, imię i nazwisko funkcjonariusza,
- 2) czas i miejsce zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 3) dane osoby, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego,
- 4) szczególne powody oraz rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego,
- 5) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środków przymusu bezpośredniego,
- 6) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 2 i 15,
- 8) inne ważne okoliczności zdarzenia,

¹ Zwane dalej rozporządzeniem

- 9) dane ustalonych świadków zdarzenia,
- 10) podpis funkcjonariusza sporządzającego raport.

Przełożony zgodnie z § 17 rozporządzenia **jest obowiązany każdorazowo zbadać zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego** przez podległych mu funkcjonariuszy.

W przypadku użycia broni palnej zgodnie z § 22 rozporządzenia cyt.: „(...) *O każdym przypadku użycia broni palnej funkcjonariusz jest obowiązany niezwłocznie powiadomić bezpośredniego przełożonego oraz sporządzić pisemny raport do przełożonego.* (...)”

Ponadto informacje w zakresie tego, kiedy wyłącznie można oddać strzał ostrzegawczy oraz użyć broni palnej, zostały przesłane do jednostek i komórek organizacyjnych NOSG przez Komendanta NOSG pismami fax nr NA-WG-1038/09 z dnia 21.12.2009 r. oraz fax nr NA-ZG-926/11 z dnia 19.09.2011 r.

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do Zarządzenia nr 48 Komendanta Głównego SG z dnia 02 grudnia 2011 r. *w sprawie systemu służb dyżurnych operacyjnych w Straży Granicznej*², użycie broni palnej przez funkcjonariuszy oraz użycie środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy **wchodzi w katalog zdarzeń i danych statystycznych podlegających meldowaniu**. Ponadto obowiązek dotyczący trybu składania meldunków, zakres meldowania i sposób opracowywania meldunków został dookreślony w Wytycznych nr 8 Komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej z dnia 29 grudnia 2011 r. *w sprawie pełnienia służby dyżurnej operacyjnej*³.

Ustalono, że w okresie objętym kontrolą funkcjonariusze Wydziału Zabezpieczenia Działań NOSG⁴ **17 razy stosowali środki przymusu bezpośredniego**, których katalog został określony w § 3 rozporządzenia oraz w **jednym przypadku oddali strzały ostrzegawcze**.

Kontroli poddano 8 raportów o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego oraz jeden meldunek o oddaniu strzałów ostrzegawczych wg założeń określonych w „Programie Kontroli”⁵. Poddane kontroli raporty dotyczyły zastosowania wobec osób zatrzymanych środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej oraz kajdanek, natomiast strzały ostrzegawcze oddano w związku z wystąpieniem zagrożenia życia funkcjonariuszy w związku z popełnionym przestępstwem granicznym przez osoby zatrzymane.

Raporty kierowano na adres Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań.

W trakcie kontroli ustalono, że fakt zastosowania przez funkcjonariuszy Wydziału Zabezpieczenia Działań środków przymusu bezpośredniego w okresie objętym kontrolą, dokumentowano w formie raportu oraz w „**Księżce działań Wydziału Zabezpieczenia Działań**” w Rozdziale II „**Plan wykorzystania sił i środków**”. Powyższe jest niezgodne z zapisem § 16 rozporządzenia, w którym wskazano, że fakt zastosowania **środka przymusu bezpośredniego** funkcjonariusz dokumentuje w księżce służby. Powyższe rozwiązanie przyjęte w wydziale wynika z braku regulacji, które nakazywałyby prowadzenie przez ww. wydział takiej książki. Ponadto § 174 Zarządzenia Nr 59 Komendanta Głównego Straży Granicznej z dnia

2 Zwane dalej Zarządzeniem Nr 48

3 Zwane dalej Wytycznymi Nr 8

4 Zwany dalej WZD NOSG

5 Program kontroli zatwierdzony przez Naczelnika WNIK nr 3162/13 z dnia 14.05.2013 r.

07 września 2009 r. w sprawie pełnienia służby granicznej i prowadzenia działań granicznych nie wymienia Wydziału Zabezpieczenia Działań jako komórki zobligowanej do prowadzenia książki służby.

Ponadto Zarządzenie nr KG-BP-Z-12/12 Komendanta Głównego z dnia 17 lutego 2012 r. zmieniające zarządzenie w sprawie pełnienia służby granicznej i prowadzenia działań granicznych nałożyło z dniem 1 kwietnia 2012 r. wprowadzenie do użytku Centralnej Bazy Danych Straży Granicznej System Wspomagania Kierowania⁶. W związku z powyższym w dniu 28 czerwca 2012 r. Komendant Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej z dniem 1 lipca 2012 r. polecił granicznym jednostkom organizacyjnym prowadzić dokumentację służbową w tym „Książkę służby” wyłącznie w systemie CBD SG SWK⁷. Powyższe jest zgodne z zaleceniami przesłanymi przez Dyrektora Zarządu Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej wg których należało stopniowo wprowadzać do użytkowania wyłącznie wersję elektroniczną „Książki służby”, a proces miał być zakończony do końca II kwartału 2012 r.⁸. Do wspomnianego systemu uzyskał dostęp również Wydział Zabezpieczenia Działań. Jednak w okresie od 1 lipca 2012 r. do 31 marca 2013 r. funkcjonariusze kontrolowanego wydziału nie mieli dostępu do ww. systemu⁹, zatem fakt zastosowania środków przymusu bezpośredniego dokumentowano w „Książce działań Wydziału Zabezpieczenia Działań”.

/dowód akta kontroli nr 15 – 18, str. 64 - 67/

W poddanych kontroli dokumentach stwierdzono, że:

1) Raport o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego nr RWD Nr 10/43/12 z dnia 17 czerwca 2012 r. sporządzony przez ██████████ został zbadany o czym jest mowa w § 17 rozporządzenia¹⁰ przez Zastępcę Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań ██████████ mimo że adresatem raportu był Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działań ██████████

/dowód akta kontroli nr 20, str. 87 - 88/

Z wyjaśnień przyjętych od ██████████ wynika, że w dniu 17 czerwca 2012 r. ██████████ został wyznaczony na dowódcę I grupy interwencyjnej zgodnie z pkt. IX „Planu wsparcia działań Placówek Straży Granicznej NOSG z przejściami granicznymi w czasie Turnieju Finałowego ME w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 przez Wydział Zabezpieczenia Działań i Nietatowy Pododdział Odwodowy Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej” nr 3116/12 z dnia 04.06.2012 r., zatwierdzonym przez Komendanta NOSG.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

2) W raporcie o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego nr 6565/12 z dnia 16 listopada 2012 r. sporządzonym w dniu 24 lipca 2012 r. przez ██████████

6 Centralna Baza Danych Straży Granicznej System Wspomagania Kierowania – zwana dalej CBD SG SWK.

7 Polecenie Komendanta NOSG z dnia 28 czerwca 2012 r. fax nr NA-ZG-633/12

8 Pismo Dyrektora Zarządu Granicznego fax KG-ZG-1561/WSG/ZA/12 z dnia 14 maja 2012 r.

9 Polecenie Komendanta Głównego SG nr KG-SK-F-4045/I/12 z dnia 29.11.2012 r.

Pismo Zastępcy Komendanta Głównego nr fax KG-ZG-14321/WliBD/RŁ/12 z dnia 30.11.2012 r.

10 § 17. Przełożony jest obowiązany każdorazowo zbadać zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego przez podległych mu funkcjonariuszy.

a) W pkt. 4 ww. dokumentu jako szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego wskazano cyt. „(...) *Kajdanki zastosowano w stosunku do osoby zatrzymanej w celu udaremnienia ucieczki.*” Funkcjonariusz sporządzający raport jedynie literalnie odniósł się do § 5 ust. 1 rozporządzenia¹¹.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 89 – 90/

Z wyjaśnień przyjętych od Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDACTED] wynika, że cyt. „(...) *w przepisach regulujących użycie środków przymusu bezpośredniego, nie ma definicji, katalogu i wskazania w jakiej sytuacji występują „szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego”, należy więc stwierdzić, iż ten obszar nie posiada regulacji prawnej w przedmiotowych przepisach. (...) W przypadku raportu nr 6565/12 z dnia 16.11.2012 r., funkcjonariusz uznał, iż głównym i jedynym w tej sytuacji powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego było „udaremnienie ucieczki osoby zatrzymanej”, która w następstwie skutecznego zatrzymania, była doprowadzana, zgodnie ze zleceniem, w celu osadzenia, co wyczerpuje kolejną przesłankę wskazaną w § 5 ust. 1 rozporządzenia, stosując się tym samym do ścisłego/literalnego stosowania przepisów w przedmiotowym zakresie, skutkującego właściwym wykonaniem czynności służbowych. Należy również pamiętać, iż w stosunku do wskazanej w raporcie osoby właściwa miejscowo prokuratura zarządziła zatrzymanie w związku z popełnionymi przestępstwami oraz istniało uzasadnione podejrzenie niezastosowania się do wydawanych poleceń przez funkcjonariusza SG i podjęcia próby ucieczki. Z uwagi na fakt, że raport jest syntetycznym dokumentem stwierdzającym fakt zastosowania, a nie uzasadniającym zastosowanie środków przymusu bezpośredniego, brak jest zasadności analitycznego zbierania informacji z dokumentacji towarzyszącej przedstawiającej przestępczą działalność osoby zatrzymywanej, a następnie przetwarzanie ich na potrzeby przedmiotowego raportu, jako „szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego”.*”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, należy stwierdzić, że funkcjonariusz oprócz znajomości przepisów dotyczących warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, został w § 16 rozporządzenia obowiązany do sporządzenia raportu z uwzględnieniem elementów, które zostały określone w ust. 2 ww. paragrafu. Niewątpliwie zastosowanie w stosunku do osoby zatrzymanej w celu udaremnienia ucieczki kajdanek jest szczególnym powodem zastosowania środka przymusu bezpośredniego, jednak jest to wskazanie jedynie rodzaju środka i przytoczenie treści § 5 ust. 1 rozporządzenia bez wskazania okoliczności towarzyszących. Należy również wskazać, że złożone przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań wyjaśnienia dotyczące przedmiotowego raportu cyt. „(...) *Należy również pamiętać, iż w stosunku do wskazanej w raporcie osoby właściwa miejscowo prokuratura zarządziła zatrzymanie w związku z popełnionymi przestępstwami oraz istniało uzasadnione podejrzenie niezastosowania się do wydawanych poleceń przez funkcjonariusza SG i podjęcia próby ucieczki.*”, stanowią nic innego jak opis szczególnych powodów zastosowania środków przymusu bezpośredniego, który nie został zawarty przez funkcjonariusza w sporządzanym raporcie. Ponadto należy wskazać, że funkcjonariusz przystępując do zatrzymania takiej kategorii osób uwzględnienia zagrożenia w związku z podejmowanymi czynnościami służbowymi, w tym

¹¹ Kajdanki można stosować wobec osób zatrzymanych lub doprowadzanych, w celu udaremnienia ucieczki albo zapobieżenia czynnej napaści lub czynnemu oporowi.

szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego, tym bardziej, że jak wynika z wyjaśnień czynności realizowano na wniosek prokuratury. Zatem ujęcie krótkiej analogicznej informacji w raporcie o szczególnych powodach zastosowania środków przymusu bezpośredniego spełni wymogi formalne wynikające z rozporządzenia bez ujmowania w raporcie informacji o działalności przestępczej osoby zatrzymywanej. Należy również wskazać, że zgodnie z § 17 rozporządzenia przełożony jest obowiązany każdorazowo zbadać zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego, zatem nie ujęcie w raporcie w wyczerpujący sposób wszystkich elementów uniemożliwia mu zbadanie zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

Analogiczna sytuacja dotyczy następujących raportów:

- **Nr 5875/12 z dnia 16 listopada 2012 r.** sporządzony na okoliczność zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. przez [REDAKTOWANE]

W pkt. 4 ww. dokumentu jako szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego wskazano cyt. „(...) *Kajdanki zastosowano w stosunku do osoby doprowadzanej w celu pokonania czynnego oporu oraz udaremnienia ucieczki.*” Funkcjonariusz sporządzający raport jedynie literalnie odniósł się do § 5 ust. 1 rozporządzenia. Należy wskazać, że szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego zostały wskazane przez Kierownika Sekcji Realizacji Wydziału Zabezpieczenia Dział [REDAKTOWANE], który taką informację zawarł w adnotacji potwierdzającej dokonanie zbadania zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 93 - 94/

Z wyjaśnień przyjętych od Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Dział [REDAKTOWANE] wynika, że cyt. „(...) *W przypadku raportu nr 5875/12 z dnia 16.10.2012 r., funkcjonariusz uznał, iż powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego był fakt doprowadzania osoby, a użycie kajdanek miało na celu „pokonanie czynnego oporu” oraz „udaremnienie ucieczki osoby” co literalnie wynika z § 5 ust. 1 rozporządzenia. Ponadto [REDAKTOWANE] był przeświadczony, iż obowiązkiem funkcjonariusza SG jest zapewnienie porządku publicznego oraz bezpieczeństwa, stosując się do obowiązujących przepisów prawa, w tym literalnego ich wykorzystywania, w celu skutecznego i bezpiecznego wykonania postawionych zadań służbowych.*”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

- **Nr 6701/12 z dnia 22 listopada 2012 r.** sporządzony w dniu 21 listopada 2012 r. przez [REDAKTOWANE]

W pkt. 4 ww. dokumentu jako szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego wskazano cyt. „(...) *Został zastosowany środek przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej w celu zatrzymania osoby oraz kajdanki w celu udaremnienia ucieczki a także zapobieżenia czynnej napaści lub czynnemu oporowi.*” Funkcjonariusz sporządzający raport jedynie literalnie odniósł się do § 5 ust. 1 rozporządzenia. Należy wskazać, że szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego zostały wskazane przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia, który taką informację zawarł w adnotacji potwierdzającej dokonanie zbadania zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 99 - 100/

Z wyjaśnień przyjętych od Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań [redacted] wynika, że cyt. „(...) W przypadku raportu nr 6701/12 z dnia 22.11.2012 r., funkcjonariusz uznał, iż powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego była sytuacja związana z zatrzymaniem osoby, w związku z zarządzeniem o zatrzymaniu, wystawionym przez właściwą prokuraturę, w tym przypadku była to osoba niebezpieczna, podejrzewana o posiadanie broni, co zostało wskazane we wniosku o podjęcie działań specjalnych nr 6540/12 z dnia 16.11.2012 r. Z uwagi na fakt, że raport jest syntetycznym dokumentem stwierdzającym fakt zastosowania, a nie uzasadniającym zastosowanie środków przymusu bezpośredniego, brak jest zasadności analitycznego zbierania informacji z dokumentacji towarzyszącej przedstawiającej przestępczą działalność osoby zatrzymywanej, a następnie przetwarzanie ich na potrzeby przedmiotowego raportu, jako „szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego”, szczególnie, że raport został włączony do dokumentacji z przeprowadzonych czynności. Ponadto nadmieniam, że osoba, w stosunku do której funkcjonariusz zastosował środki przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej była ścigana karnie, co wyczerpuje przesłanki zawarte w § 4 ust. 1, „...albo zatrzymania osoby ściganej”, gdzie ustawodawca nie określa okoliczności „ścigania”, czy jest to pościg bezpośredni za osobą, czy też ściganie o charakterze karno-procesowym, natomiast funkcjonariusz uznał, że zatrzymuje osobę ściganą karnie przez Prokuraturę.”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

Złożone przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań wyjaśnienia dotyczące przedmiotowego raportu stanowią opis szczególnych powodów zastosowania środków przymusu bezpośredniego, który nie został zawarty przez funkcjonariusza w sporządzanym raporcie.

- Nr 6703/12 z dnia 22 listopada 2012 r. sporządzony w dniu 21 listopada 2012 r. przez [redacted]

W pkt. 4 ww. dokumentu jako szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego wskazano cyt. „(...) Został zastosowany środek przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej w celu zatrzymania osoby oraz kajdanki w celu udaremnienia ucieczki a także zapobieżenia czynnej napaści lub czynnemu oporowi”. Funkcjonariusz sporządzający raport jedynie literalnie odniósł się do § 5 ust. 1 rozporządzenia.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 97 - 98/

Z wyjaśnień przyjętych od Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań [redacted] wynika, że cyt. „(...) W przypadku raportu nr 6703/12 z dnia 22.11.2012 r., funkcjonariusz uznał, iż powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego była sytuacja związana z zatrzymaniem osoby, w związku z zarządzeniem o zatrzymaniu, wystawionym przez właściwą Prokuraturę, w tym przypadku była to osoba niebezpieczna podejrzewana o posiadanie broni, co zostało wskazane we wniosku o podjęcie działań specjalnych nr 6540/12 z dnia 16.11.2012 r. Z uwagi na fakt, że raport jest syntetycznym dokumentem stwierdzającym fakt zastosowania, a nie uzasadniającym zastosowanie środków przymusu bezpośredniego, brak jest zasadności analitycznego zbierania informacji z dokumentacji towarzyszącej przedstawiającej przestępczą działalność osoby zatrzymywanej, a następnie przetwarzanie ich na potrzeby przedmiotowego raportu, jako „szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego”, szczególnie, że raport został włączony do dokumentacji z przeprowadzonych czynności.”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

Złożone przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań wyjaśnienia dotyczące przedmiotowego raportu stanowią opis szczególnych powodów zastosowania środków przymusu bezpośredniego, który nie został zawarty przez funkcjonariusza sporządzanym raporcie.

- Załącznik Nr 1 do pisma Nr 387/13 z dnia 17 stycznia 2013 r. sporządzony w dniu 15 stycznia 2013 r. przez [REDAKTOWANE]

W pkt. 4 ww. dokumentu jako szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego wskazano cyt. „(...) *Kajdanki zastosowano w stosunku do osoby zatrzymanej w celu pokonania czynnego oporu oraz udaremnienia ucieczki.*”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 101-102/

Z wyjaśnień przyjętych od Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDAKTOWANE] wynika, że cyt. „(...) *W przypadku raportu załącznik nr 1 do pisma nr 387/13 z dnia 17.01.2013 r., funkcjonariusz uznał, iż powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego była sytuacja związana z zatrzymaniem osoby, w związku z zarządzeniem o zatrzymaniu, wystawionym przez właściwą Prokuraturę oraz udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, co zostało wskazane we wniosku podjęcie działań specjalnych nr 355/13 z dnia 16.01.2013 r. Z uwagi na fakt, że raport jest syntetycznym dokumentem stwierdzającym fakt zastosowania, a nie uzasadniającym zastosowanie środków przymusu bezpośredniego, brak jest zasadności analitycznego zbierania informacji z dokumentacji towarzyszącej przedstawiającej przestępczą działalność osoby zatrzymywanej, a następnie przetwarzanie ich na potrzeby przedmiotowego raportu, jako „szczególne powody zastosowania środków przymusu bezpośredniego”, szczególnie, że raport został włączony do dokumentacji z przeprowadzonych czynności.*”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 101-102/

Złożone przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań wyjaśnienia dotyczące przedmiotowego raportu stanowią opis szczególnych powodów zastosowania środków przymusu bezpośredniego, który nie został zawarty przez funkcjonariusza sporządzanym raporcie.

Ponadto należy wskazać, że w pozostałych raportach poddanych kontroli funkcjonariusze Wydziału Zabezpieczenia Działań sporządzający raport w sposób opisowy zawierali informację o szczególnych powodach zastosowania środków przymusu bezpośredniego jak np. w raporcie nr RWD Nr 10/43/12 z dnia 17 czerwca 2012 r. sporządzonym przez [REDAKTOWANE]

/dowód akta kontroli nr 20, str. 87 – 88, 95 - 96/

b) Kierownik sekcji Realizacji Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDAKTOWANE] i jednocześnie z Naczelnikiem Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDAKTOWANE] jako adresatem raportu nr 6565/12 z dnia 16 listopada 2012 r. zbadali zasadności zastosowania środków przymusu bezpośredniego nie odnosząc się w zamieszczonych adnotacjach na raporcie do warunków i sposobu użycia o czym jest mowa w § 17 rozporządzenia.

/dowód akta kontroli nr 20, str. 89 – 90/

[REDAKTOWANE] w złożonych wyjaśnieniach wskazał, że cyt. „(...) *W przypadku raportu nr 6565/12 z dnia 16.11.2012 r., funkcjonariusz sekcji realizacji, uznał za zasadne zachowanie drogi służbowej i przekazanie*

go do naczelnika wydziału poprzez bezpośredniego przełożonego, tj. kierownika sekcji realizacji, [REDAKTION]. Kierownik sekcji uznał natomiast za właściwe, przed przekazaniem raportu do naczelnika zbadać, czy zastosowanie środków przymusu bezpośredniego przez podległego mu funkcjonariusza było zgodne z obowiązującymi przepisami i skorzystał z fakultatywności regulacji prawnej, zamieszczając adnotację o wykonaniu tej czynności. Zbadanie zastosowania środków przymusu bezpośredniego, na kolejnych poziomach kierowniczych świadczy o szczegółowym nadzorze nad realizacją czynności służbowych w przedmiotowym zakresie. Ponadto nadmieniam, iż każdy przypadek zastosowania środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy wydziału - również w tym przypadku, podlega każdorazowo szczegółowej analizie, gdzie zbadana jest zasadność, warunki i sposób ich zastosowania, co zostało wykonane z należytą starannością. Natomiast ustawodawca nie określił sposobu postępowania z wynikiem dokonanej analizy, której przedmiotem jest zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego, pozostawiając możliwość fakultatywności, co do formy i treści ewentualnego zamieszczenia adnotacji przełożonego na raporcie. W związku z powyższym używając zwrotu np. „użycie środków przymusu bezpośredniego było zasadne”, miałem na myśli, że było zgodne z obowiązującymi przepisami prawa w przedmiotowym zakresie(...).”

/dowód akta kontroli nr/ 20, str. 71 - 77/

Odnosząc się do powyższych wyjaśnień należy wskazać, że rozporządzenie nie określa formy i sposobu udokumentowania czynności polegającej na zbadaniu zasadności, warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, niemniej jednak taka czynność wykonana zgodnie z zasadą pisemności jednoznacznie wskazuje na jej wykonanie. Ponadto zachowanie takiej formy wskazuje na rzetelne przeprowadzenie czynności, w tym wypadku związanej z badaniem zastosowania środków przymusu bezpośredniego w oparciu o reguły zawarte w rozporządzeniu. Natomiast naniesienie precyzyjnych zapisów takich działań wyklucza domniemanie, że czynności tej nie wykonano.

Analogiczna sytuacja dotyczy raportu nr 6564/12 z dnia 16 listopada 2012 r. sporządzonego w dniu 15 listopada 2012 r. przez [REDAKTION]

/dowód akta kontroli nr 20, str. 95 - 96/

3) W pkt. 4 raportu o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego nr 6701/12 z dnia 22 listopada 2012 r. sporządzonym w dniu 21 listopada 2012 r. przez [REDAKTION] sporządzający raport wskazał, że użył siły fizycznej w celu zatrzymania, powyższe jest nie zgodne z zapisem § 4 ust. 1 rozporządzenia cyt. „Siłę fizyczną można stosować w celu odparcia czynnej napaści lub zmuszenia do wykonania polecenia albo zatrzymania osoby ściganej.”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 99 - 100/

[REDAKTION] w złożonych wyjaśnieniach wskazał, że cyt. „(...) W przypadku raportu nr 6701/12 z dnia 22.11.2012 r., funkcjonariusz uznał, iż powodem zastosowania środków przymusu bezpośredniego była sytuacja związana z zatrzymaniem osoby, w związku z zarządzeniem o zatrzymaniu, wystawionym przez właściwą prokuraturę, w tym przypadku była to osoba niebezpieczna, podejrzewana o posiadanie broni, co zostało wskazane we wniosku o podjęcie działań specjalnych nr 6540/12 z dnia 16.11.2012 r. (...) Ponadto nadmieniam, że osoba, w stosunku do której funkcjonariusz zastosował środki przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej była ścigana karnie,

co wyczerpuje przesłanki zawarte w § 4 ust. 1 „...albo zatrzymania osoby ściganej”, gdzie ustawodawca nie określa okoliczności „ścigania”, czy jest to pościg bezpośredni za osobą, czy też ściganie o charakterze karno - procesowym, natomiast funkcjonariusz uznał, że zatrzymuje osobę ściganą karnie przez Prokuraturę.”

/dowód akta kontroli nr 20, str. 71 - 77/

Podniesione w wyjaśnieniach argumenty przez Naczelnika Wydziału Zabezpieczenia Działań, należy uznać za zasadne. Jednak, nie zmienia to faktu, że zastosowanie takiego, a nie innego środka przymusu bezpośredniego w stosunku do osoby zatrzymanej miało znaleźć swoje uzasadnienie w pkt. 4 ww. raportu¹².

Analogiczna sytuacja dotyczy raportu nr 6703/12 z dnia 22 listopada 2012 r. sporządzony w dniu 21 listopada 2012 r. przez ██████████

/dowód akta kontroli nr 20, str. 97 - 98

W kontrolowanych przypadkach zastosowania środka przymusu bezpośredniego nie wystąpiły okoliczności, które obligowałyby funkcjonariuszy Wydziału Zabezpieczenia Działań do podejmowania działań o których mowa w § 15 rozporządzenia¹³.

Informacje w formie meldunków sytuacyjnych oraz wpisów zdarzeń do CBD SG SWK o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego zostały przekazane służbie dyżurnej operacyjnej Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej w rozumieniu Zarządzenia Komendanta Głównego SG nr 48 i Wytycznych Komendanta NOSG nr 8, mimo iż w załączniku Nr 3 Instrukcja opracowywania meldunków Rozdział 2 Sposób redagowania zdarzeń podlegających meldowaniu w pkt 22 Użycie środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy wskazano, że cyt. „W ustępie tym należy ujmować użycie środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1998 r. w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej, jeżeli osoba, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego doznała obrażeń.”

12 § 16. ust. 2 Raport, o którym mowa w ust. 1, zawiera: 4) Szczególne powody oraz rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego.

13 § 15 ust. 1. Jeżeli wskutek zastosowania środka przymusu bezpośredniego nastąpiło zranienie osoby, a w przypadku zastosowania indywidualnego chemicznego środka obezwładniającego nastąpiło silne podrażnienie błon śluzowych, funkcjonariusz jest obowiązany:

1) natychmiast udzielić tej osobie pierwszej pomocy, a w razie potrzeby spowodować podjęcie wobec niej medycznych działań ratowniczych, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym,

2) niezwłocznie powiadomić o zdarzeniu bezpośredniego przełożonego.

2. Medyczne działania ratownicze, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym, podejmuje się zawsze w stosunku do kobiety ciężarnej, wobec której użyto środka przymusu bezpośredniego.

3. Jeżeli w wyniku użycia środka przymusu bezpośredniego nastąpiła śmierć osoby, funkcjonariusz jest obowiązany do zabezpieczenia śladów na miejscu zdarzenia i niedopuszczenia na to miejsce osób postronnych oraz, w miarę możliwości, do ustalenia świadków zdarzenia, natomiast właściwy terenowy organ Straży Granicznej niezwłocznie zawiadamia o tym bezpośredniego przełożonego oraz prokuratora.

Kontroli poddano również meldunek dotyczący oddania strzałów ostrzegawczych w dniu 16 września 2012 r. przez funkcjonariusza Wydziału Zabezpieczenia Działañ. Meldunek do Komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej sporządził Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działañ. Oddanie strzału ostrzegawczego argumentowano tym, że wystąpiły okoliczności wskazujące na użycie broni palnej określone w art 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o *Straży Granicznej* (tekst jednolity z dnia 11 maja 2011 r. Dz. U. Nr 116, poz. 675 z późn. zm.)¹⁴. W związku z tym, że po oddaniu strzałów ostrzegawczych ustały przesłanki użycia broni palnej i funkcjonariusz odstąpił od jej użycia. Powyższe zdarzenie odnotowano w książce działañ Wydziału Zabezpieczenia w Rozdziale II Plan wykorzystania sił i środków. Oddanie strzału ostrzegawczego zostało poprzedzone wezwaniami określonymi w § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia tj. po okrzyku „*Stój Straż Graniczna*” i bezskutecznym wezwaniu do odrzucenia niebezpiecznych przedmiotów oraz ostrzeżeniu „*Stój – bo strzelam*”. Strzały ostrzegawcze oddano z uwagi na fakt, że wezwania nie odniosły natychmiastowej reakcji ze strony zatrzymywanych osób. Ponadto informacja o oddaniu strzałów ostrzegawczych została przekazana służbie dyżurnej operacyjnej NOSG w rozumieniu Zarządzenia Nr 48, które w załączniku Nr 3 *Instrukcji opracowywania meldunków* w Rozdziale 2 *Sposób redagowania zdarzeń podlegających meldowaniu* w pkt 21 ust. 2 **Użycie broni palnej przez funkcjonariuszy**, nakazuje ujmowanie zdarzeń związanych oddawaniem strzałów ostrzegawczych.

Stwierdzone w toku kontroli uchybienia mają charakter formalny polegający na nieujmowaniu w raportach precyzyjnych zapisów związanych ze zdarzeniami podczas których stosowano środki przymusu bezpośredniego.

Ocena

Zespół kontrolny ocenił:

- 1) **Pozytywnie z uchybieniami** dokumentowanie faktu użycia środków przymusu bezpośredniego.

Z powyższą oceną przemawia to, że w dwóch przypadkach funkcjonariusze sporządzający raporty nieprecyzyjnie opisali szczególne powody zastosowania środka przymusu bezpośredniego. W obu przypadkach sporządzający raport wskazali, że **użyli siły fizycznej w celu zatrzymania**, powyższe jest nie zgodne z zapisem § 4 ust. 1 rozporządzenia cyt. (...) „*Siłę fizyczną można stosować w celu odparcia czynnej napaści lub zmuszenia do wykonania polecenia albo zatrzymania osoby ściganej.*” Dopiero wyjaśnienia przyjęte od przełożonego badającego zasadność, warunki i sposób użycia środków przymusu bezpośredniego wykluczyły tą nieprawidłowość.

Odpowiedzialność za powyższe uchybienia ponoszą:

¹⁴ Art. 24 ust. 1 Jeżeli środki przymusu bezpośredniego wymienione, a w art. 23 ust. 1 okazały się niewystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności zdarzenia nie jest możliwe, funkcjonariusz ma prawo użycia broni palnej wyłącznie: 2) przeciwko osobie niepodporządkowującej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, którego użycie zagrozić może życiu, zdrowiu lub wolności funkcjonariusza albo innej osoby;

oraz z tytułu nadzoru:

- Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDAKTOWANE]

- 2) **Pozytywnie z uchybieniami** zbadanie przez przełożonych funkcjonariuszy zasadności, warunków i sposobu zastosowania środków przymusu bezpośredniego.

Z powyższą oceną przemawia fakt, że w dwóch raportach przełożony zamieszczając adnotację potwierdzającą fakt zbadania zasadności zastosowania środków przymusu bezpośredniego nie odniósł się co do sposobu i warunków użycia środków przymusu bezpośredniego przez podległych funkcjonariuszy.

Odpowiedzialność za stwierdzone w toku kontroli uchybienia ponosi Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działań [REDAKTOWANE]

- 3) **Pozytywnie** adekwatność użycia środków przymusu bezpośredniego do sytuacji określonych od § 4 do § 14 b rozporządzenia.

- 4) Nie stosowano miernika związanego z podejmowaniem działań o których mowa w § 15 rozporządzenia w przypadku zastosowania środka przymusu bezpośredniego z uwagi na brak takich sytuacji w przypadkach poddanych kontroli.

- 5) **Pozytywnie** oceniono udokumentowanie oddania strzałów ostrzegawczych oraz fakt zapoznania z przedmiotowym zdarzeniem przełożonego – Komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej.

- 6) **Pozytywnie** oceniono realizację czynności przez funkcjonariusza określonych w § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia.

- 7) **Pozytywnie** oceniono przekazywanie informacji o użyciu środków przymusu bezpośredniego oraz oddaniu strzału ostrzegawczego służbie dyżurnej operacyjnej NOSG w rozumieniu Zarządzenia Komendanta Głównego SG nr 48 i Wytycznych Komendanta NOSG nr 8.

WNIOSKI

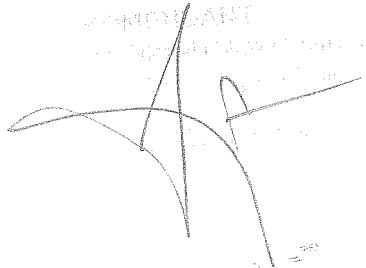
1. Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działań w przypadku użycia bądź wykorzystania środków przymusu bezpośredniego wzmoczy nadzór nad dokumentowaniem takich zdarzeń przez podległych funkcjonariuszy z uwzględnieniem wyczerpujących informacji, określonych między innymi w Rozdziale 4 ww. ustawy.
2. W związku z wejściem w życie (w trakcie trwania kontroli) z dniem 5 czerwca 2013 r. nowej ustawy z dnia 24 maja 2013 r. *o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej* (Dz. U. z 2013 r., poz. 628), odstąpiono od formułowania zaleceń w zakresie pozostałych stwierdzonych uchybień.

VI. Fakt przeprowadzenia kontroli w trybie zwykłym odnotowano w Książce kontroli Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej – wg. rejestru teczek nr NA-NK-1428/13, pod poz. 2/2013.

VII. Zgodnie z treścią § 34 Wytycznych w zakresie zasad i trybu przeprowadzania kontroli w urzędach obsługujących organy lub w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych, wprowadzonych w życie Decyzją Nr 65 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 2012 r. w sprawie wprowadzenia do stosowania wytycznych w zakresie zasad i trybu przeprowadzania kontroli w urzędach obsługujących organy lub w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. MSW, Nr 8, poz. 43 ze zm.), wprowadzonych do stosowania w komendach oddziałów Straży Granicznej i ośrodkach szkolenia Straży Granicznej Decyzją Nr 139 Komendanta Głównego Straży Granicznej z dnia 30 sierpnia 2012 r. w sprawie wprowadzenia do stosowania w Straży Granicznej wytycznych w zakresie zasad i trybu przeprowadzania kontroli w urzędach obsługujących organy lub w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. KGSG, poz. 47) – zwanych dalej wytycznymi, od wystąpienia pokontrolnego nie przysługują środki odwoławcze.

VIII. Zgodnie z § 36 wytycznych kierownik podmiotu kontrolowanego, któremu przekazano wystąpienie pokontrolne, jest obowiązany w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania, pisemnie poinformować zarządzającego kontrolę o sposobie wykonania zaleceń, wykorzystaniu wniosków lub przyczynach ich niewykonania albo o innym sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Informację powyższą należy przekazać Komendantowi Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej za pośrednictwem Naczelnika Wydziału Nadzoru i Kontroli.

Podpis zarządzającego kontrolę

KOMENDANT
ODDZIAŁU STRAŻY GRANICZNEJ

Wykonano w 2 egzemplarzach

Egz. nr 1 – Naczelnik Wydziału Zabezpieczenia Działań

Egz. nr 2 – aa.

Sporządził i wykonał: zespół kontrolny tel. 6655357

Dnia 07.11.2013 r.

